

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Blomsterne

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Blomsterne", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 451. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid58959/facsimile.pdf>
(tilgået 09. december 2022)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

BLANDEDE DIGTE.

BLOMSTERNE.

Der fløj et Brev fra Hjemmet,
det havde ej Tegn eller Ord;
det gemte ikkun et falmet,
halvvissent Blomsterflor.
En fordums hvid Anemone
og tvende Violer smaa
med tørrede Vædbendblade
tilsammen i Brevet laa.

Jeg saa' paa de visnede Blomster,
og frem for mit Syn der steg
et Billed, som gjorde min Tanke
saa barnligblød og veg.
Ja, det var, Egø, din lyse
Skovhunds vaarlige Pragt,
og det var Mindet, der skjultes
i Blomsternes falmede Dragt.

Jeg saa' dine kullede Ege,
saa' Vædbenden klatre frem
og sno sig hen under Reden,
hvor Hejrerne har deres Hjem.

Jeg hørte Solsortens Fløjten
og Nattergalenes Slag,
og Storcken, som knebrede henne
fra Skovfogdens lave Tag.

Saa kom der et Pust fra Noret,
en Hilsen fra Bølgernes Hjem,
og atter trylledes nye
Minder for Tanken frem.
Jeg vuggedes atter i Baaden
alt paa det grønligte Dyb
og fisked efter den hvide
Musling blandt Bundens Kryb.

Og atter Billedet skifted.
Jeg gik i „Digterens Gang“,
hvor Kaprifolien vildsømt
i Egenes Toppe hang;
jeg vandrede hjem i den stille
Vaarnats hvilende Fred,
og alle Minderne fulgte
som Alfer i mine Fjed.

Da løfted jeg Øjet og stirred —
til højre Procida laa,
til venstre dukked Gaëta
som Maagen af Havets Blaa;
men yderst i Horisonten,
som født af Bølgernes Skød,
hæved Vesuv sit Krater
i Solens synkende Glød.

Jeg vendte mig om forvirret
mod Monte Nicolás Bræm,
hvor Maanens Segl den blanke
bag Bjerget glintede frem.